

Arrest

nr. 346 260 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT
Frankrijklei 5/401
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 oktober 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2025 met refertenummer 134002.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 september 2025 wordt verzoekende partij staande gehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Er wordt haar verweten deelgenomen te hebben aan invoer van verdovende middelen in vereniging, diefstal met geweld en verzwarende omstandigheden en handel verdovende middelen in vereniging.

Op 1 oktober 2025 wordt verzoekende partij opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

1.2 Verzoekende partij tekent op 2 oktober 2025 het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorecht van de verwerende partij.

1.3 Op 22 oktober 2025 wordt aan verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Deze beslissing wordt in een afzonderlijke

procedure aangevochten welke bij de Raad voor Vreemdelingebetwistingen (verder: de Raad) gekend is onder het rolnummer 353 670.

1.4 Op dezelfde dag wordt haar tevens een inreisverbod van een duur van 3 jaar (bijlage 13sexies) betekend. Dit is de bestreden beslissing die als volgt, is gemotiveerd:

*“Aan de Heer(1):
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 01.10.2025 voor verdovende-middelen-deelneming aan vereniging en diefstal met geweld of bedreiging. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Op 24/11/2023 worden drie personen gecontroleerd in een horecazaak in Antwerpen en in het bezit gevonden van een grote geldsom en een gsm-toestel met foto's van vermoedelijk cocaïne. Uit verdere uitlezing van de in beslag genomen telefonie komen videobestanden naar voor welke aanwijzingen zijn dat de verdachten tevens betrokken zijn bij grootschalige invoer en productie van cocaïne, samen met te identificeren verdachten.

Tijdens daaropvolgende observaties op geïdentificeerde en te identificeren verdachten, worden verscheidene overdrachten van zakken tussen verdachten vastgesteld op diverse locaties in Antwerpen, ook in een voertuig met vermoedelijk een verborgen luik, hetgeen een bijkomende aanwijzing is dat de verdachten betrokken zijn bij de handel in verdovende middelen. Verdachten maken gebruik van huurvoertuigen dewelke ze frequent wisselen en ze verblijven in appartementen dewelke voor korte tijd worden verhuurd. Deze panden worden eveneens gewisseld. Aan de hand van de observatie komen er ernstige aanwijzingen naar voor dat met wagens met verborgen luiken en openbaar vervoer grensoverschrijdende transporten worden uitgevoerd vermoedelijk met verdovende middelen.

Een voertuig dat in gebruik zou zijn bij de organisatie wordt opgemerkt in het havengebied nabij een containerterminal, dit op de dag dat er een lading cocaïne van 719 kg door de douane in beslag werd genomen.

In de geregistreerde gesprekken wordt over de onderzochte criminele organisatie verteld dat deze overvallen op drugstransporten uitvoeren. Op 17/02/2024 wordt een transport van marihuana gewapenderhand overvallen in Brussel, waarbij 395 kg marihuana, die een waarde zouden hebben van 1,5 miljoen euro, zou

zijn gestolen. De onderzochte dadergroep komt als uitvoerder van deze overval in beeld op basis van de afgeluisterde gesprekken en nazicht van camerabeelden.

De overvallers zouden gebruik gemaakt hebben van een Renault Clio. Tijdens de observaties werd vastgesteld dat [S. S.] in deze periode gebruik maakte van een Renault Clio met nummerplaat 2BMS202. Uit nazicht van ANPR-camerabeelden blijkt het voertuig 2BMS202 zich effectief in het Brusselse te begeven op 17/02/2024. Op 21/02/2024 wordt in een getakelde bestelwagen die door de organisatie zou zijn gebruikt, 1 draagtas teruggevonden met 5 kg marihuana, alsook een bak en 2 geladen handvuurwapens.

Betrokkene wordt opgemerkt in aanwezigheid van medeverdachten op diverse adressen die in gebruik zouden zijn bij de organisatie, zo onder meer aan een pand waar een Duits voertuig vermoedelijk met verborgen luik een gevulde zak uit dit luik naar binnen brengt op 09/02/2024 in de woning waarin SHAQIRI zich bevindt.

Hij werd tevens gelinkt aan het voertuig dat verdachte verplaatsingen deed aan de containerterminal in de Antwerpse haven zoals hoger omschreven. Aan de hand van de gemachtigde onderzoeksmaatregelen komt naar voor dat de mogelijke organisatie gebruik maakt van een voertuig Ford Transit met kenteken 2ELX885. Dit voertuig zou in gebruik zijn bij de verdachten [S. S.] en een niet-geïdentificeerde verdachte. Er werd onder andere een loodscomplex in Limburg bezocht alsook waren er verdachte gedragingen met het voertuig in een woonwijk in Machelen.

Bij een huiszoeking op 04/06/2024 in een pand dat in gebruik zou zijn bij leden van de organisatie werden wapens, munitie, volledige uitrusting en uniformen van de Nederlandse politie alsook blokken wit poeder en een grote geldsom aangetroffen.

Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op de uitgebreide en gedetailleerde inhoud van de geregistreerde gesprekken, de uitlezing van de telefonie en de observaties, alsook het aantreffen van wapens en blokken met wit poeder die gelijkenissen vertonen met verdovende middelen in een pand vermoedelijk in gebruik bij de vereniging;

Feiten van inbreuken op de drugwetgeving in georganiseerd verband zoals hoger omschreven en gekwalificeerd getuigen, indien bewezen, van een normloze ingesteldheid waarbij louter met het oog op makkelijk geldgewin de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang wordt gebracht. Dergelijke structureel georganiseerde feiten vormen een directe inbreuk op de openbare veiligheid, temeer daar er aanwijzingen zijn dat verdachten zich bewapenen. Er bestaat ernstig gevaar bestaat dat de betrokkene zal recidiveren, gelet op het feit dat de onderzochte lucratieve feiten te lijken hebben plaatsgevonden in een sterk gestructureerd en in tijd voortdurend verband;

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 02.10.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het gevangenisdossier blijkt dat betrokkene geen bezoek heeft ontvangen tijdens zijn detentie. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt in België zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

Er werd daarnaast geen melding gemaakt van enige gezondheidsproblemen. Betrokkene heeft het evenmin opportuun gevonden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.5 Op 29 oktober 2025 ondertekent verzoekende partij een vrijwillige vertrekverklaring.

Op 31 oktober 2025 wordt verzoekende partij gerepatriëerd naar Albanië.

1.6 Op 21 november 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 10 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend. In deze nota heeft verwerende partij zich verzet tegen een behandeling bij de louter schriftelijke procedure en dit op basis van de bepalingen van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij verzoekt in haar verzoekschrift tot het stellen van twee prejudiciële vragen met daarbij volgende motivering:

"5. MIDDELEN

5.1. VOORAFGAANDELIJK I : VERZOEK TOT STELLEN VAN PREJUDICIËLE VRAAG

In vreemdelingenzaken bepaalt de Vreemdelingenwet dat een verzoek tot vernietiging binnen een vaste en strikte termijn van 30 dagen moet worden ingediend. Hoewel deze termijn uitdrukkelijk bedoeld is om rechtszekerheid te bieden en een snelle rechtsgang te garanderen, botst zij in de praktijk met de termijnen voor dossierinzage die gelden krachtens de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Die wet voorziet immers in een termijn van 20 dagen, verlengbaar met nog eens 20 dagen, voor het verstrekken van bestuursdocumenten.

De combinatie van beide wettelijke regimes leidt ertoe dat verzoeker in een groot aantal gevallen, zoals in casu, aangezien verzoekers raadsman pas na verloop van tijd kennis kreeg van de bestreden beslissing, (stuk 7) geen toegang krijgt tot het administratief dossier binnen de beroepstermijn, zelfs niet wanneer hij onmiddellijk na de kennisgeving van de bestreden beslissing een verzoek tot inzage indient. De overheid beschikt immers over een wettelijk recht om te wachten met antwoord tot na het verstrijken van de beroepstermijn van dertig dagen.

Het gevolg hiervan is dat verzoeker zijn verzoekschrift moet indienen zonder kennis van de stukken waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, en zonder de mogelijkheid om effectief het bewijs te weerleggen, om de motivering te toetsen of om verweer te voeren tegen elementen die mogelijk onjuist of onvolledig zijn.

Dit structurele probleem is niet louter theoretisch, maar trekpunt van blijvende rechtsonzekerheid: het verhindert een correct gebruik van het recht op verdediging, miskent het beginsel van behoorlijk bestuur (art.

41 Handvest), en heeft een rechtstreeks negatieve impact op het recht op toegang tot de rechter en op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals beschermd door artikel 47 Handvest en eveneens door artikel 6 en 13 EVRM.

Verzoeker wordt hierdoor gedwongen om een beroep in te stellen in het duister, zonder te weten op welke elementen de administratie zich heeft gebaseerd, en zonder de mogelijkheid om een met redenen omkleed, volledig onderbouwd verzoekschrift neer te leggen. Een dergelijke situatie is niet te verzoenen met het vereiste van daadwerkelijke rechtsbescherming, nu het Unierecht niet enkel vereist dat een rechtsmiddel formele toegang tot de rechter biedt, maar ook dat deze toegang efficiënt, volledig en concreet kan worden uitgeoefend.

Deze situatie ondermijnt tevens het recht van verdediging, aangezien de betrokkene niet kan reageren op stukken die hem nooit zijn meegedeeld, wat strijdig is met de kern van artikel 48 Handvest. In een rechtsstaat kan onmogelijk worden volgehouden dat een administratieve beslissing legitiem kan worden bestreden wanneer de betrokkene niet beschikt over de elementen die aan die beslissing ten grondslag liggen.

In casu is dit probleem des te pregnanter aangezien verwerende partij gebruikmaakt van interne nota's, verslagen en adviezen, die — zoals reeds uiteengezet — niet spontaan werden meegedeeld, en waarvan verzoeker ook niet binnen de beroepstermijn inzage kon krijgen. Het gevolg hiervan is dat verzoeker niet in staat was het bewijs te leveren dat deze stukken onvolledig, irrelevant of onjuist waren, noch kon hij nagaan of de motivering van de bestreden beslissing al dan niet gebaseerd was op correcte, actuele en geverifieerde gegevens.

Hieruit volgt dat het systeem van een korte beroepstermijn, gekoppeld aan lange inzagetermijnen in de zin van de Wet openbaarheid van bestuur, gelijkstaat aan een structurele beperking van het recht op toegang tot de rechter en dat deze beperking in strijd is met de essentie van artikel 47 en 48 Handvest en artikel 6 EVRM.

Reden waarom verzoeker Uw Raad vraagt om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het HvJ:

“Dient artikel 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, gelezen in samenhang met de artikelen 7, 9, 20, 21 en 41 van het Handvest, aldus te worden uitgelegd dat het Unierecht zich verzet tegen een nationale procedurele regeling waarin enerzijds een beroepstermijn van 30 dagen geldt voor het aanvechten van een verwijderingsbeslissing en anderzijds de bevoegde administratie op basis van de toepasselijke regels inzake openbaarheid van bestuur niet verplicht is het administratief dossier binnen diezelfde beroepstermijn mee te delen, zodat de betrokkene zijn rechtsmiddel enkel kan instellen zonder kennis van de stukken waarop de beslissing is gebaseerd, hetgeen tot gevolg heeft dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en de rechten van verdediging worden uitgehold?”

Ondergeschikt verzoekt verzoeker Uw Raad zelf uitspraak te doen over deze vraag en daaromtrent statuerend de bestreden beslissing te vernietigen wegens een schending van de voormelde wetsbepalingen.

5.2. VOORAFGAANDELIJK II : VERZOEK TOT STELLEN VAN EEN PREJUDICIELE VRAAG

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een loutere strafrechtelijke in verdenkingstelling en dat deze praktijk mogelijk onverenigbaar is met de artikelen 7, 9, 20, 21, 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Meer in het bijzonder stelt zich de vraag of een lidstaat een inreisverbod mag opleggen op basis van feiten die niet tot een veroordeling hebben geleid, waarbij het vermoeden van onschuld volledig wordt uitgehold, terwijl dit vermoeden binnen het strafrecht absoluut geldt. Temeer, wanneer de verdachte de feiten betwist.

De in vraag te stellen discrepantie wordt des te pregnanter wanneer men vaststelt dat de persoon in kwestie zijn gezinsleven uitoefent in een andere lidstaat, en het inreisverbod niet louter gevolgen heeft voor het Belgische grondgebied, maar de toegang tot een andere EU-lidstaat — in casu Italië — onmogelijk maakt.

Gelet op deze elementen vraagt verzoeker Uw Raad om volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie voor te leggen:

“Dient artikel 11 van Richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met de artikelen 7 en 9 (recht op eerbiediging van het gezinsleven), 20 en 21 (gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel), 41 (beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de motiveringsplicht), 47 en 48 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte, vermoeden van onschuld en rechten van verdediging) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd dat het verenigbaar is met nationale lidstatelijke regels en

administratieve praktijken waarbij zowel materieel, formeel als feitelijk een onderscheid blijkt te worden gemaakt tussen de notie openbare orde en openbare veiligheid in het strafrechtelijk contentieux enerzijds — waar het vermoeden van onschuld en de rechten van verdediging onverkort gelden — en de notie openbare orde en openbare veiligheid in het migratierechtelijk contentieux anderzijds, waar deze noties en het vermoeden van onschuld en de rechten van verdediging, evenals het recht op een eerlijk proces voor een onafhankelijk en onpartijdig gerecht, kennelijk niet dezelfde betekenis en draagwijdte krijgen, in die zin dat een lidstaat een inreisverbod kan baseren op loutere strafrechtelijke verdenkingen zonder strafrechtelijke eindbeslissing, waardoor de notie openbare orde volledig wordt losgekoppeld van het vermoeden van onschuld en de betrokkene dat vermoeden niet langer geniet zoals in het strafrechtelijk domein; en dit met name — doch niet-limitatief- zelfs wanneer de opgelegde maatregel een ingrijpende aantasting vormt van het gezinsleven dat de betrokkene uitoefent in een andere lidstaat, de betrokkene de verdenkingen uitdrukkelijk betwist, hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet langer dan toegestaan in de Schengenzone verblijft, en zijn gedwongen verwijdering de daadwerkelijke uitoefening van zijn rechten van verdediging in het strafgeding, met inbegrip van zijn recht op persoonlijke verschijning, ernstig belemmert, zoals beschermd door de artikelen 47 en 48 Handvest en de artikelen 6 en 13 EVRM?”

Ondergeschikt vertoogt verzoeker Uw Raad zelf uitspraak te doen over deze vraag en daaromtrent statuerend de bestreden beslissing te vernietigen wegens een schending van de voormelde wetsbepalingen.”

Vervolgens voert zij in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, 9, 20, 21, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 6 van het EVRM en dit in samenlezing met het begrip “openbare orde”. Zij zet dit middels als volgt uitéén:

“5.2. EERSTE MIDDEL TEN GRONDE : SCHENDING VAN ART. 7 EN 9 HANDVEST GRONDRECHTEN VANDEEU, ART. 20 EN 21 HANDVEST, ART. 41 EN 47 HANDVEST, EN ART. 6 EVRM, IN SAMENLEZING MET DE NOTIE ‘OPENBARE ORDE’

De beslissing gaat uit van de stelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Nochtans wordt op geen enkel moment concreet gemaakt welke gedragingen, in welk tijdsbestek, en met welk actueel risico, dit zouden aantonen. Het gaat om een speculatieve redenering, terwijl het Hof van Justitie reeds in het arrest P.I. (C-348/09) heeft benadrukt dat maatregelen gebaseerd op openbare orde noodzakelijk moeten steunen op afdoende bewezen verklaarde, actuele en voldoende ernstige feiten die een fundamenteel belang van de samenleving aantasten.

In casu werd verzoeker nooit veroordeeld. Hij wordt behandeld alsof een veroordeling bestaat, hoewel het strafrechtelijk onderzoek niet werd afgerond en hij de feiten ontkent. Dit miskent het vermoeden van onschuld, leidt tot een ongeoorloofde vorm van anticiperende schuldvaststelling en klemt onder meer met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals vevat in art. 47 van het Handvest van Grondrechten van de EU.

Bovendien werd verzoeker niet gehoord, waardoor de bestreden beslissing niet tot stand kwam in overeenstemming met het recht op goed bestuur en het recht om te worden gehoord. Hierdoor kan de beslissing onmogelijk geacht worden gebaseerd te zijn op een individuele beoordeling.

Volgens verzoeker werd hij in de gevangenis geconfronteerd met een vragenlijst waarvan hij de draagwijdte niet begreep, zeker gelet op zijn beperkte taalvaardigheid, zodat hij niet de ruimte kreeg de persoonlijk relevante omstandigheden toe te lichten die in zijn hoofd speelden. Verzoeker kreeg niet tijdig inzage in het administratieve dossier, en weet dus niet of de vragenlijst in het Albanees was opgesteld. Dit klemt met de hoorplicht, zoals vevat in artikel 41, lid 2 van het Handvest.”

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM waarbij zij dit middel als volgt uitéén zet:

“5.3. TWEEDE MIDDEL TEN GRONDE : SCHENDING VAN ART. 8 EVRM EN ART. 7-9 HANDVEST — ONTBREKEN VAN INDIVIDUELE EN EVENREDIGE AFWEGING

De bestreden beslissing houdt hoegenaamd geen rekening met de zwangerschap van verzoekers echtgenote op de datum van de beslissing, noch met de geboorte van hun kind op 23 oktober 2025. Zij verwijst evenmin naar het duurzame en wettige karakter van het verblijf van de echtgenote in Italië, noch naar het bestaan van een sociaal netwerk aldaar.

De ingreep in het gezinsleven is daardoor verregaand onevenredig. Het maakt verzoeker onmogelijk zijn pasgeboren kind en zijn echtgenote te vervoegen in een door het Unierecht beschermde context. Artikel 52

van het Handvest bepaalt dat beperkingen op grondrechten noodzakelijk en proportioneel moeten zijn. Deze toets werd volstrekt niet uitgevoerd.”

In een derde middel voert zij de territoriale onevenredigheid aan van het zogenaamd Schengenbrede inreisverbod. Dit middel zet zij als volgt uit:

“5.4. DERDE MIDDEL: TERRITORIALE ONEVENREDIGHEID VAN HET SCHENGENBREDE INREISVERBOD

De beslissing beperkt zich niet tot een inreisverbod voor België, maar strekt zich uit tot het volledige Schengengebied, zonder enige motivering. Hierdoor kan verzoeker niet naar Italië reizen, hoewel zijn gezinsleden zich daar bevinden en hoewel hij daar legaal zou kunnen integreren.

De Terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaat ertoe om de draagwijdte van een inreisverbod individueel te bepalen. Niets in het dossier suggereert dat verzoekers aanwezigheid in Italië een gevaar zou vormen voor de openbare orde aldaar. Een Belgisch inreisverbod zou het doel dat verwerende partij voor ogen heeft — bescherming van de Belgische samenleving — volledig kunnen verwezenlijken, zonder het gezinsleven van verzoeker te vernietigen.

Het opleggen van een Schengenbreed inreisverbod is daarom niet alleen niet noodzakelijk, maar bovendien onevenredig, omdat het verder gaat dan hetgeen strikt vereist is om het beoogde doel te bereiken. Verwerende partij heeft niet onderzocht waarom een minder ingrijpende maatregel ontoereikend zou zijn.

Een maatregel van deze intensiteit kan slechts worden verantwoord indien uit concrete elementen blijkt dat verzoeker in meerdere lidstaten een actuele en ernstige bedreiging vormt. Dat is hier niet het geval.”

Blijkens de inhoud van het verzoekschrift werpt verzoekende partij ook nog de schending op van artikel 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.2 Omwille van de onderlinge samenhang worden de verschillende middelen gezamenlijk beoordeeld.

3.3 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar middelen de schending opwerpt van de artikelen 7, 9, 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.4 Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift veelal tot een louter feitelijke uiteenzetting en uit daarbij kritiek op de bestreden beslissing. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.5 De bestreden beslissing, het huidige inreisverbod (bijlage 13sexies) werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt immers dat:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar een eerdere beslissing tot verwijdering van 22 oktober 2025 waarin inderdaad vastgesteld werd dat er op basis van artikel 74/14, §3, 3° geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan kon worden aan verzoekende partij vermits zij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt op basis van de bevindingen van verwerende partij.

Verwerende partij is reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "*de mogelijkheid*" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.6 Verzoekende partij klaagt zich over het feit dat zij nog niet veroordeeld werd en dat de bestreden beslissing een vorm van ongeoorloofde anticiperende schuldvaststelling zou betreffen.

Evenwel verhindert het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet definitief werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Dit besluit leidt er eveneens toe dat niet ingegaan kan worden op het verzoek van verzoekende partij om een prejudiciële vraag te stellen in dit verband en zoals aangegeven in het verzoekschrift onder de hoofding Voorafgaandelijk I.

3.7 Beslissingen betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied vallen bovendien niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM.

3.8 Verzoekende partij zou bovendien niet gehoord zijn alvorens het nemen van de bestreden beslissing. Zij erkent een vragenlijst in het kader van haar hoorrecht ontvangen te hebben, maar stelt dat het niet zeker was dat deze in het Albanees opgesteld was en dat zij hoe dan ook de draagwijdte van dit document niet ingezien zou hebben.

Eerst en vooral wijst de Raad er op dat het horen in ieder geval schriftelijk kan gebeuren. Het volstaat dat verzoekende partij op nuttige wijze voor haar belangen kon opkomen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een vragenlijst ontvangen heeft in verschillende talen waaronder de gangbare talen Engels en Frans die beiden op een ruime basis doorheen de hele Europese Unie gesproken worden en waar verzoekende partij er zelf voor heeft gekozen om zich binnen de grenzen van diezelfde Unie te begeven. Reeds op 2 oktober 2025 was verzoekende partij in het bezit van deze vragenlijst en, alhoewel dit kon, heeft verzoekende partij er niet voor gekozen om de vragenlijst met bijstand van anderen in te vullen of te vragen voor een uitstel om dit samen met haar raadsman in te vullen. Verzoekende partij kan haar eigen passiviteit dan ook niet afwimpelen op derden.

3.9 Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Recht op behoorlijk bestuur:

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)"

De Raad merkt nog op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

3.10 Bovendien volgt niet uit elke eventuele onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure dat dit een schending van het hoorrecht oplevert. Niet elk eventueel verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van de bestreden beslissing. De door verzoekende partij opgeworpen elementen zijn niet van aard om het afleveren van een beslissing zoals deze intussen voorligt, tegen te houden.

3.10 Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing zou het haar onmogelijk maken een gezinsleven te hebben met haar echtgenote en pasgeboren kind die in Italië zouden verblijven. Daarnaast zou zij een sociaal netwerk hebben in Italië.

De essentiële vraag is dan ook of er überhaupt sprake is van enig gezinsleven in België. De huidige bestreden beslissing heeft betrekking op een eventueel gezinsleven dat zich klaarblijkelijk niet afspeelt in België en maakt de verderzetting hiervan desgevallend en indien verzoekende partij beschikt over de mogelijkheid om in Italië aanwezig te zijn ook niet onmogelijk en bovendien konden partijen schijnbaar gedurende een hele tijd op deze wijze hun beweerde relatie beleven nu verzoekende partij en haar echtgenote niet gezamenlijk in België verbleven. In ieder geval kan uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, G.I./Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Er kan, op basis van de uiteenzetting van verzoekende partij, ook niet worden vastgesteld dat door de bestreden beslissing enig aspect van haar -eigenlijk louter formeel- aangevoerde gezins- en privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in gedrang komt. Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verwerende partij zou rusten die zou verhinderen dat zij de bestreden beslissing nam.

In dezelfde zin kan er ook geen sprake zijn van enige schending van artikel 52 van het Handvest.

3.11 Verzoekende partij klaagt er zich nog over dat de bestreden beslissing territoriaal onevenredig zwaar haar rechten aantast. De draagwijdte van een dergelijk verbod zou onvoldoende onderzocht zijn en een nationaal Belgisch inreisverbod zou de beoogde doelstelling van verwerende partij eveneens bewerkstelligen zonder dat er besloten zou moeten worden tot een verbod dat haar ook zou verhinderen naar Italië te reizen. Een minder ingrijpende maatregel zou niet nodig zijn.

De bestreden beslissing haalt echter uitdrukkelijk aan dat wanneer verzoekende partij in het bezit is van een geldige verblijfstitel die haar in staat stelt zich naar dit land te begeven en er te verblijven, zij enkel het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor het Belgisch grondgebied.

De Raad ziet niet in welk belang verzoekende partij heeft bij het invoeren van dit argument.

3.12 In dezelfde zin heeft verzoekende partij geen enkel belang bij haar verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag (zoals vermeld in het verzoekschrift onder de hoofding Voorafgaandelijk II.) in verband met de beroepstermijn en het communiceren van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij ruim voor het opstellen van het verzoekschrift strekkende tot hoger beroep bij de Raad de beschikking had over het administratief dossier en alle hierin vervatte gegevens.

3.13 Verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift nog een aantal nieuwe stukken voor. Onder andere in verband met haar gezinsleven.

Deze stukken waren niet eerder ter kennis van verwerende partij en de mededeling ervan dateert bijgevolg van na de bestreden beslissing en daaropvolgende kennisgeving. Verwerende partij kon op geen enkel

moment op de hoogte zijn van de inhoud van deze stukken alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.14 Een schending van de opgeworpen bepalingen blijkt niet.

De opgeworpen middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE